

Filippinske John brød med normerne og fik succes

I mange år udpegede 27-årige John Blancaflors forældre ham som familiens sorte får, blandt andet fordi han er erklæret homoseksuel. Men ved at tage afstand fra filippinske traditioner fik han bygget en populær forretning op og er i dag blevet til familiens succes

CATHRINE MARIE NØRGAARD
SKRIVER FRA FILIPPINERNE

udland@k.dk

Da John Blancaflor var barn, sad han en aften og spiste med sin familie. Snakken gik, og lille John delte sin største drøm med sine søstre, brødre og forældre: Når han blev stor, ville han tjene mange penge og have mange ting – og han ville flytte til Europa. Med andre ord ville han have et liv, der stod i stærk kontrast til det fattige liv, som han og hans familie levede i det katolske Filippinerne.

Hans søstre og brødre begyndte at grine, og hans mor sagde, at han sikkert ville blive indlagt på et psykiatrisk hospital en dag. John Blancaflors drøm var ganske enkelt et surrealistisk og usandsynligt scenarie for hans familie, og de forstod aldrig hans fascination af Europa.

"Jeg voksede op som fattig, men jeg har altid været en drømmer. Så længe du har en drøm, arbejder du hårdt for at opnå den. Det var det, jeg gjorde."

I dag er John Blancaflor 27 år. Han sidder på en gyngende, der hænger ned fra en stor gren et stykke over hans hoved. Få meter foran ham skifter det rolige vand langsomt farve i takt med solnedgangen i horisonten. Det er ikke unormalt, at himlen males blodrød på dette sene tidspunkt i den filippinske by Port Barton på øen Palawan.

Johns rigtige navn er Nesty John Blancaflor, men han har fjernet den første del af navnet, da Nesty lægger sig for meget op ad det engelske ord nasty (væmmelig), siger han. Det har været nødvendigt for ham at gøre sit navn så enkelt – og seriøst – som muligt, for John Blancaflor byder mange engelsktalende gæster velkommen til bambushytterne bag sig. Stedet hedder Prince John, og det er populært blandt især europæiske gæster. Efter hans opfattelse bliver europæerne tiltrukket af det primitive, simple liv: Her er ingen wifi og kun strøm få timer om dagen.

Det var ikke givet, at John Blancaflor skulle ende med at eje et velbesøgt bed and breakfast. Han har kæmpet sig fri af rollen som familiens sorte får. En titel, som bærer en særlig betydning hos filippinske familier. Det skal forstås i kraft af, at familien kommer i første række: Alle forventes at bidrage, og derfor ved alle typisk, hvem der er det sorte får i familien og derved den, der bidrager mindst.

"Det er forventeligt, at der altid er ét sort får i de filippinske familier," siger John Blancaflor.

Ofte er det en person, der ikke har formået at opnå sit mål i livet, forklarer han. Ham eller hende, der skuffer forældrene på en eller anden måde. John Blancaflors forældre har altid italesat, hvem der var familiens sorte får og ladet rollen skifte mellem John og hans fire søskende. John Blancaflor fik tildelt titlen, da han med sine vilde drømme tog afstand til grundlæggende filippinske, kulturelle værdier. Som at sætte sin familie før alt andet.

Som 21-årig færdiggjorde han sine studier som sygeplejerske og forlod fødebyen Panay Capiz for at finde et job i hovedstaden, Manila. Undervejs var han nødt til at pantsætte de fleste af sine ejendele for at få råd til et sted at bo. En dag lagde han en ansøgning op på en hjemmeside for at tilbyde sin assistance som privat hjemmehjælper. Og han havde en bestemt målgruppe i tankerne: Mænd, der kan lide mænd.

"Jeg vidste, at jeg var homoseksuel. Og jeg vidste, at mange udlændinge sikkert ville finde mig attraktiv, fordi jeg er lokal og ser ud, som jeg gør," fortæller den spinkle, mørklodede John Blancaflor ærligt.

Han fik job hos en 60-årig australsk mand, der betalte ham 500 pesos svarende til cirka 65 kroner om dagen for at passe ham. Her arbejdede han i en måned, hvor australieren blandt andet tog John Blancaflor med på en bøssebar. Skæbnen ville, at det senere var

▲ Det var tilfældigt, at John Blancaflor endte med at bygge sin forretning på stranden i byen Port Barton. Men det har vist sig at være et godt sted at have primitive bambushytter, for området er blevet mere og mere populært blandt især europæiske turister. – Fotos: Cathrine Marie Nørgaard.

Den dyreste ferie, jeg kan tage på, er, når jeg tager hjem til min familie. Men så længe, jeg har pengene, vil jeg hjælpe. Jeg elsker min familie, også selvom de er en stor del af min dybeste, dårligste historie.

JOHN BLANCAFLOR, FILIPPINSK FORRETNINGSMAND

her, at han mødte først manden, der gav ham et job i den humanitære ngo Relief International, og senere en franskmænd, som kom til at skubbe hans liv i en ny retning.

Når John Blancaflor smiler, afslører det en bøjle i hans mund. I dag har han råd til at tage sig af både sig selv og sin familie, men dengang var han ludfattig, og han svor, at han ikke ville vende hjem til sin familie, for han havde penge til det. Som hjælper i Relief International begyndte han at tjene penge, og han sendte penge hjem, så snart

John Blancaflor blev udnævnt til familiens sorte får, fordi hans forældre frygtede, at drømmen om Europa ville forhindre ham i at få succes. I dag er John Blancaflor den, der yder sine forældre den største økonomiske støtte.

han fik løn. Det er sådan, man gør i Filippinerne, forklarer han.

Da han en dag mødte en fransk, ældre mand på baren, forelskede han sig og lod sig lokke væk fra sit gode job i Manila, længere sydpå til byen Port Barton. Her var de fælles om franskmændens store drøm om at bygge et lille bed and breakfast.

En dag tog John Blancaflor sin kæreste med hjem til sine forældre, der hurtigt regnede ud, at de ikke blot var venner. I Filippinerne er de klassiske familiedyder værdsat højt, og derfor huede det ikke John Blancaflors far, da hans søn forklarede, at han aldrig ville gifte sig med en kvinde.

"Du har et familienavn, der skal værnes om. Man kan se mange homoseksuelle på gaden rundt omkring, uden job, uden fremtid. Måske var min far skamfuld over at have en søn, der var homoseksuel, så han smed mig ud af familien. Jeg var det sorte får."

John Blancaflor svinger stille frem og tilbage på gyngende og kigger hurtigt til sin venstre side. Derovre, ved siden af Prince John, ligger det bed and breakfast, som han og hans daværende kæreste byggede. John Blancaflor forklarer, at han stod for meget af arbejdet: for madlavningen og koordinering med de håndværkere, der skulle bygge hytterne. Det hele stod i hans navn, fordi kæresten var turist. Men en dag tvang franskmænd John Blancaflor til at skrive under på et stykke papir, der overdrog det hele til ham. Og så smed han ham ud til fordel for en ny kæreste.

Belgiske læger for retten for medlidenhedsdrab

Retssag mod tre læger for at hjælpe 38-årig psykisk syg med at dø kan udløse undersøgelse af omstridt belgisk lov om aktiv dødshjælp til psykisk syge

AF BIRTHE PEDERSEN

bpedersen@k.dk

Er den belgiske lov om aktiv dødshjælp ved at udvikle sig til en legalisering af hjælp til selvmord? Det er det spørgsmål, som hænger over retsbygningen i byen Gent, hvor tre læger i disse dage risikerer livsvarigt fængsel efter at have hjulpet en 38-årig kvindelig patient med at dø.

Anklageren mener, at de tre læger gjorde sig skyldige i drab ved forgiftning, da de lagde et drop på den 38-årige Tine Nys den 27. april 2010 på et hospital i Gent.

Det er den første retssag i Belgien, efter at landet i 2002 legaliserede aktiv dødshjælp, et år efter at Holland indførte en lignende lov. Og begge lande har i de seneste år oplevet en debat om, hvorvidt loven har åbnet en glidebane med gradvis udvidelse af dødshjælp til flere og flere kategorier af patienter.

Domstolen bør ikke dømme lægerne for drab alene, fordi de har indsendt en formular for sent.

JACQUELINE HERREMANS, FORMAND FOR DEN BELGISCHE SAMMENSLETNING FOR RETTEN TIL EN VÆRDIG DØD

I Belgien har sagen udløst et voksende pres for en evaluering af loven, der tillader dødshjælp til uheldeligt syge patienter med uudholdelige fysiske og psykiske smerter, som ikke kan lindres. Og det er netop denne brede definition, som ifølge kritikerne skaber en gråzone i forhold til patienter med psykiske lidelser, som i tilfældet med Tine Nys.

Hun havde ingen fysiske lidelser, men havde gennem en årrække været depressiv og tidligere forsøgt selvmord. Depression betragtes ikke som en uheldelig lidelse, men i 2009 havde hun fået stillet diagnosen autisme, der betragtes som uheldeligt. Og det bragte hendes anmodning om at få hjælp til at dø inden for lovens rammer, vurderede de tre læger, som i overensstemmelse med loven blev konsulteret.

Tine Nys' forældre og to søstre, som var til stede den dag, Tine Nys døde, har i retten

forklaret, at lægen var ualmindeligt dårligt forberedt. Hans mobiltelefon ringede under handlingen, og han tabte posen med det dødbringende drop på Tine Nys' ansigt. Og han bad familien selv tage hendes puls for at konstatere, at hun var død.

Anklagen bygger på, at de tre læger ikke fulgte reglerne for dødshjælp og for eksempel ventede flere uger med at indrapportere handlingen i stedet for de fire dage, loven kræver.

Men for Jacqueline Herremans, advokat og formand for den belgiske Sammenslutning for Retten til en Værdig Død, ADMD, bør disse formelle overtrædelser af loven ikke føre til en dom, der kan udløse livsvarigt fængsel.

"Domstolen bør ikke dømme lægerne for drab alene, fordi de har indsendt en formular for sent. Denne dom bør ikke føre til, at enhver anmodning om dødshjælp fra patienter med psykiske lidelser fremover

John Blancaflor var slået tilbage. Han boede i et telt på stranden ved siden af hytterne. De lokale hørte om ham og tilbød at give ham penge, men han afviste. I stedet sagde han ja til et job som konsulent for nogle folk, der gerne ville lave en forretning i byen. De havde hørt om de hytter, han havde bygget for sin ekskæreste, og de havde brug for hans ekspertise. Langsomt fik John Blancaflor råd til at bygge sine egne hytter klos op ad sin kærestes forretning.

I begyndelsen var det hævn. Men John Blancaflor fik også øjnene op for, hvor god en forretning det var at drive det primitive bed and breakfast. Hans tilgang til forretningen beskriver han selv som meget europæisk – for eksempel har han lært vigtigheden af at overholde tiden, i modsætning til den typiske filippiner – og det takker han trods alt sin ekskæreste for at have lært ham.

I dag ejer han 10 bambushytter, og franskmænd er for længst væk. Dagene som familiens sorte får er også forbi.

"Jeg begyndte at tjene penge, og så kunne min familie se, at det kunne lade sig gøre. Hårdt arbejde betaler sig."

Han siger, at ingen i øjeblikket officielt er udpeget som familiens sorte får.

"Men jeg er sikker på, at én af os bliver det igen på et tidspunkt," siger han og griner.

Han nyder, at han ikke længere er den, der venter de andre i familien op, som det sorte får ofte gør. Nu er han til gengæld den i familien, der tjener mest, men det betyder også, at hans families forventninger er skudt i vejret.

Det første, hans mor gør, når han lander i lufthavnen for at besøge dem, er at tage ham med i det lokale supermarked, så de kan få fyldt hylderne op. Derfor bliver han sjældent hjemme mere end én dag.

"Den dyreste ferie, jeg kan tage på, er, når

Filippinerne

► Der bor godt 106 millioner mennesker i Filippinerne på landets flere end 7100 øer.

► Katolikker udgør 82 procent af befolkningen, mens muslimer og andre kristne tros-samfund udgør resten.

► Bnp pr. indbygger i PPP (købekraftsheder) er 8935 dollars i 2018. Sammenlignet er Danmarks bnp pr. indbygger i PPP 56.120 dollars.

► 21,6 procent af befolkningen levede i 2015 under den nationale fattigdomsgrense.

► Filippinerne har i de seneste år oplevet en markant fremgang i deres turisme. I 2015 besøgte godt 5,3 millioner mennesker landet. I 2018 var tallet steget til godt 7,1 millioner turister. Den øgede interesse for landet kan blandt andet tilskrives kampagnen It's More Fun in the Philippines lanceret i 2015.

KILDER: VERDENSBANKEN, REPUBLIC OF THE PHILIPPINES DEPARTMENT OF TRADE AND INDUSTRY

jeg tager hjem til min familie. Men så længe, jeg har pengene, vil jeg hjælpe. Jeg elsker min familie, også selvom de er en stor del af min dybeste, dårligste historie, den, der har gjort, at jeg er sådan her."

"Jeg tror, at for at blive succesfuld i livet, så skal man nogle gange bruge en europæisk attitude. For i Filippinerne har man en særlig slags mentalitet. Og den kan beskrives sådan her: Når man putter krabber i et bassin, vil alle krabber forsøge at komme ud af det. Men når de kommer op, trækker de andre krabber dig ned. Sådan er det i filippinske familier."

Han påstår, at familien ikke længere vil trække ham ned. Men de kender heller ikke de økonomiske detaljer i forretningen, de ved ikke, hvor meget han tjener. På den måde kan de ikke kræve mere af ham end det, de får. Det er ikke kutyme at lægge til side til opsparing i Filippinerne, forklarer han.

"Hvis jeg havde givet alle mine penge til min mor, var jeg ikke vokset til det, jeg er nu. Filippinske børn giver ofte alt det, deres forældre beder om. Og så går forretningen ned."

Ifølge ham selv er hans familie nu i den øvre middelklasse i stedet for den lavere takket være ham. Men stopper heller ikke med at sende penge hjem, selvom han en dag rejser til Europa. Den del af lille John Blancaflors drøm eksisterer fortsat. Han regner med at eje en masse hoteller om fem år, og det er penge derfra, der skal finansiere hans europæiske eventyr. Han håber på at være i Europa om 10 år.

Det er selvfølgelig sværere at drømme, når man ingen penge har, siger John Blancaflor. Men han opfordrer alligevel ethvert fattigt barn til at gøre netop det. Og hvis de er heldige, formår de ligesom ham at vende familiens modstand til deres egen fordel. Den modstand er vigtig, mener han. Derfra handler det blot om at arbejde hårdt for at bevise, at drømme kan blive til virkelighed. ■

Aktiv dødshjælp i Belgien

► I 2018 fik 2357 personer i Belgien døds-hjælp. I 2010 var tallet 954.

► I 2014 legaliserede Belgien dødshjælp til døende mindrearige uanset alder.

afvises," har Jacqueline Herremans skrevet i en kommentar i det belgiske lægetidsskrift Le Journal du Médecin.

Leopold Vanbellingen fra det belgiske Institut for Bio-Etik, IEB, mener omvendt, at sagen er et klart eksempel på, at loven er for vagt formuleret.

"Den belgiske lovgivning tillader ikke hjælp til selvmord. Men ved at tillade døds-

hjælp til patienter med psykiske lidelser og psykiske smerter er vi netop på vej ud i hjælp til selvmord. Denne sag viser, at loven ikke sætter de nødvendige rammer omkring dødshjælp. Vi oplever en banalisering af dødshjælp, og hele forløbet viser, hvor let man tager på det, når der gives dødshjælp," siger Leopold Vanbellingen.

Den ene af de tre tiltalte læger, Lieve Thienpont, er en kendt fortalende for døds-hjælp til psykisk syge patienter og er tidligere blevet kritiseret af formanden for Belgiens nationale dødshjælpskommission, CFCEE, Wim Distelmans, for at have givet dødshjælp til patienter under tvivlsomme forhold.

Den belgiske justitsminister, den kristeligdemokratiske Koen Geens, sagde i søndags, at han ønsker en evaluering af den belgiske lov.

Retssagen løber ugen ud, og afgørelsen ventes i næste uge. ■